

Innlegg Torgrim Reitan

Er tjent med Equinors utenlands-satsing

Verdens energisystemer er i endring, og vi er bare i starten av denne globale omleggingen. Da er det en styrke at et energiselskap som Equinor har flere ben å stå på.

Torgrim Reitan, konserndirektør for Utvikling og produksjon internasjonalt i Equinor

● **Kari Elisabeth Kaski (SV)** argumenterer i en kronikk i DN 11. februar for at Equinor bør deles opp og at den internasjonale virksomheten bør selges. Hun «ser få gode grunner til at Equinor skal være i utenlandske olje- og gassprosjekter».

La meg begrunne hvordan vi ser det.

Den internasjonale virksomheten er lønnsom. Over de neste tre årene vil vi sende hjem flere titall milliarder kroner i kontantstrøm til Norge fra internasjonal

Vi er til stede i noen av verdens mest krevende land, med sivil uro, politiske endringer og korrupsjon

produksjon av olje og gass. Dette er penger som igjen investeres blant annet i fornybar energi.

Internasjonal tilstedeværelse har også vært en forutsetning for at vi i dag er i ferd med å bli et av verdens største selskaper innen havvind, har bygget vår første solpark i Brasil og startet bygging på en annen solpark i Argentina.

Vi bruker egne ansatte, samarbeidspartnere og ikke minst det omdømmet vi har

↑ Køen av fornybarprosjekter er ikke lang nok til at gapet kan tettes med fornybar alene – derfor vil det være behov for olje og gass i mange år til, skriver Equinors utenlandssjef Torgrim Reitan i innlegget. Her fotografert på konsernets Houston-kontor. Foto: Jan Johannesen

bygget opp gjennom olje og gass til å skape muligheter innen fornybar. Dette går hånd i hånd. Størrelse og bredde gir handlekraft – også innenfor fornybar energi.

At Equinor og andre norske selskaper har aktivitet internasjonalt, er også en døråpner for norsk leverandørindustri som hvert år eksporterer tjenester verdt flere titall milliarder kroner i vår industri. Boligkvarteret til Peregrino 2-plattformen i Brasil ble bygget på Stord og forlot Apply Leirvik sitt verft for tre måneder siden.

Teknologi og kompetanse vi i fellesskap har utviklet på norsk sokkel, er ettertraktet internasjonalt. Og utvekslingen av kompetanse går begge veier; Equinor tjener på den erfaringen vi får internasjonalt. Vi er gode på mye, men vi lærer også av våre partnere. Det tar vi med oss hjem til Norge.

Vi er til stede i noen av verdens mest krevende land, med sivil uro, politiske endringer og korrupsjon som noen av utfordrin-

gene vi må håndtere. For oss handler det om å forstå risikoene og ha et robust kontrollsystem slik at vi opptrer i tråd med lokalt, internasjonalt og norsk lovverk.

Vårt verdsett og vår erfaring tar vi med oss ut og deler med både andre selskaper og myndigheter.

I årene fremover vil den globale etterspørselen etter energi øke. Vi trenger tilgang til så mye fornybar energi som mulig for å dekke økt etterspørsel og for å redusere verdens utslipp. Men køen av fornybarprosjekter er ikke lang nok til at gapet kan tettes med fornybar alene – derfor vil det være behov for olje og gass i mange år til, selv om det er i mindre omfang enn før.

Mye vil skje på norsk sokkel – det meste vil skje internasjonalt. Vi kommer til å fortsette den internasjonale satsingen innenfor olje, gass og fornybar energi. Dette vil Equinor, vertslandene og Norge tjene på.

Oljefondet kan få sterkere klimarolle uten å være klimapolitisk virkemiddel

Håvard Halland, seniorøkonom i OECD Development Centre. Synspunktene her er forfatterens egne og representerer ikke nødvendigvis OECD

● **Statssekretær Kari Olrud Moen** i Finansdepartementet har i sitt svar 12. februar på mitt innlegg 7. februar om Oljefondets klimarolle flere viktige poenger som hun og jeg er enige om, men det har også elementer som vil ha nytte av å klargjøres.

For det første vil ikke medlemskap i Net-Zero Asset Owner Alliance gjøre Oljefondet til et klimapolitisk virkemiddel. Ingen av medlemsorganisasjonene i Net-Zero alliansen har en slik rolle. Dette er tunge investorer med markedsbaserte krav til avkastning. Flere av medlemmene, som forsikringsgigantene Allianz og Axa, har

lignende mengder kapital under forvaltning som Norges Bank Investment Management (Nbim), som forvalter Oljefondet. Andre er store pensjonsfond, flere av dem fra de nordiske landene.

For det andre finnes det i Skandinavia presedens for at institusjonelle investorer investerer i ny infrastruktur. For eksempel har danske pensjonsfond spilt en nøkkelrolle i etableringen og kapitaliseringen av Copenhagen Infrastructure Partners, som investerer internasjonalt i ny infrastruktur for ren energi. Disse investeringene er basert på forventet avkastning, men er likevel i tråd med Danmarks ambisiøse klimamål.

God kapitalforvaltning krever et stabilt mandat og adskillelse fra politiske svingninger. Ikke desto mindre setter vi rammer for Oljefondets investeringer, som når vi ekskluderer tobakks- og våpenprodusenter fra fondets portefølje.

Medlemskap i Net-Zero alliansen ville for Oljefondet innebære en slik ramme, i dette tilfellet et tak på totale utslipp fra fondets samlede portefølje. Dette taket ville nedjusteres over tid, mot netto null innen

2050. Innenfor denne rammen ville Nbim fortsette å operere som en uavhengig investororganisasjon, med markedsbaserte mål for avkastning. Det å anvende markedsbaserte mål er, som Olrud Moen gjør rett i å understreke, et viktig prinsipp, fordi det gir en tydelig og enhetlig målestokk for resultater.

Nbim ville også stå fritt til å finne frem til de mest ressurseffektive måtene for å oppnå reduksjoner i klimautslipp innad i porteføljen.

Det er altså nyttig å skille mellom det å legge klimarelaterte føringer for Nbims implementering av mandatet og det å gjøre Oljefondet til et klimapolitisk virkemiddel. Det første innebærer opprettholdelse av Nbims uavhengighet i investeringsbeslutninger, og profesjonell kapitalforvaltning innenfor et klart definert mandat.

Det å gjøre fondet til klimapolitisk virkemiddel impliserer derimot at Nbim kunne bli utsatt for kortsiktige politiske svingninger og innflytelse, som ville kunne påvirke investeringsbeslutninger. Dette ville være risikabelt for fondets integritet og avkastning.

Olrud Moen viser til alternative klimapolitiske virkemidler. Dette er viktig, men for at verden skal ha en sjanse til å nå klimamålene, er det kritisk at institusjonelle investorer, som pensjonsfond, forsikringselskaper, og stats-eide («suverene») fond, tar initiativ til å bringe sine porteføljer på linje med klimamålene.

Inntil verdens regjeringer kan enes om en effektiv internasjonal skatt på klimautslipp, finnes ingen alternative virkemidler i sammenlignbar skala. Vi er på rett vei, men vi trenger å nå mye lengre før tiden løper ut.

God kapitalforvaltning krever et stabilt mandat og adskillelse fra politiske svingninger